

Najdražja obara v zgodovini

Če želimo okusiti "najdražjo obaro v zgodovini", moramo svetopisemsko pripoved najprej, lačni ali ne, umestiti v kontekst Svetega pisma. Zgodba o Ezavu in Jakobu se nahaja v Pentatevhu, v Prvi Mojzesovi knjigi. Po genezi ali nastanku neba in zemlje in prvega človeka, svetopisemski avtor z eliminiranjem "nepotrebnih" oseb – ko je bil Izak rojen, je Abraham po Sarinem navodilu Izmaela in njegovo mater preprosto nagnal – bralca privede do začetkov izraelskega naroda, kjer "zavohamo" Jakobovo obaro (1 Mz 25, 29–34). Konflikt med Jakobom in Ezavom je *sui generis*, lastne vrste, saj izvira iz embrionalnega stanja, ko sta se dvojčka med seboj pehala že pred rojstvom. Rivalstvo med dvojčkoma svoj epilog doživi v znani prigodi "najdražje obare v zgodovini". V prigodi Jakob "eliminira" svojega le za nekaj sap starejšega brata Ezava – s prevaro. Ob tem moramo biti pozorni na dejstvo, da pripoved ni biografski popis dogodka. Pripoved, kakor vse ostale, ki govorijo o zgodovini očakov, je nastala na podlagi ustnega izročila, ki se je dolga stoletja prenašalo in ohranjalo funkcijo "stika s predniki". Potomci so v teh pripovedih iskali svojo lastno identiteto, ne pa zgodovinskih podatkov. Pripoved o očakih najverjetneje odseva (stoletja) dolge procese naseljevanja zahodnosemitskih nomadskih plemen v različne predele civiliziranega plodnega polmeseca, čas Jakoba in Ezava pa lahko umestimo v čas slavne vladavine zakonodajalca in kralja v Babiloniji, Hamurabija (18. stol. pr. Kr.). Bolj kot o faktični razdrobljenosti pripovedujejo o zgodovinskem procesu, kako se je izraelski rod, sprva kot nomadsko pleme, vraščal v okoliško družbo in socialne strukture. Zato je morda pravilno, da zgodovinski okus Jakobove obare razumemo bolj kot (okusno) teološko razmišljanje o zgodovini, kakor natančne biografske in kulinarične podatke.